

Descriptors

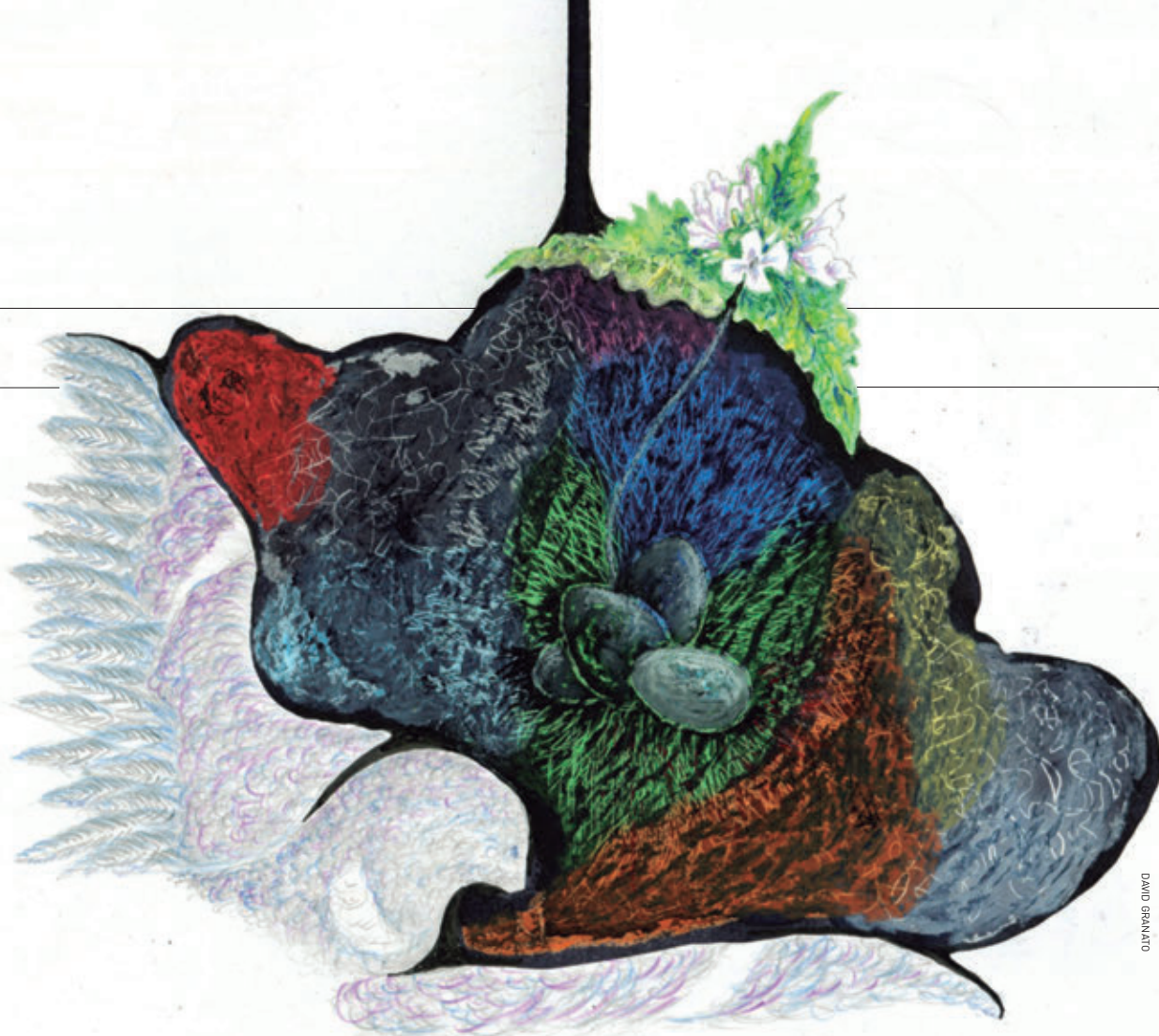
Jaume Bosquet va néixer a Salt l'any 1956. Ha publicat set llibres de poemes: *Diàlegs* (1999), *Les formes amb la calma*, (2003), *L'altre* (2004), *La mateixa història* (2006), *Triacant* (2009), *Transvasament* (2013) i *Basses i pluja* (2016). Amb Miquel Àngel Llauger ha traduït *Antologia de Spoon River*, d'Edgar Lee Masters (2013).

Al·liària!

Feia dies que veia com s'acostaven a la nostra finestra, un tercer pis que mira al Fluvià. Una parella de tudons era capaç de muntar un niu, amb una profunditat de gairebé un metre, entre les dues canaleres d'aigua paral·leles —una per cada bloc de pisos—, en caiguda vertiginosa per la façana, aprofitant l'angle mínimament obtús de les canals i l'espai minso entre aquestes i el ràfec de la teulada. Una construcció d'aparença fragilíssima, branquillons d'arbres de ribera, on aquestes aus (mil·lenàries d'història: una, dues i tres vegades en deixava marxar una Noè de l'Arca; primer tornava sense res; després, amb una branca d'olivera, l'esperança incipient; i finalment, no tornava més) van aconseguir posar uns quants ous que, amb una paciència infinita, covaven un dia i un altre. M'hi havia acostumat, contínuament treia el cap per la finestra per tal de seguir la vida familiar dels nous veïns alats. Fins que va passar el que va passar. Un temporal de primavera. Una revinguda sobtada d'aigües amb massa força per al metall que

els emparava de la gravetat, i el niu i els ous que contenia que emprenen el vol amb un destí d'impacte: el jardí dels estadants de baix. El mascle, desaparegut en combat. La femella, tota la tarda en estat de xoc, arrapada a l'angle que havia aguantat el niu, amb la mirada perduda —i això ja és una imaginació meva— vers la vida no viscuda, vers la vida estroncada, vers la vida que filaven i que ja no vindria. M'hi havia acostumat, a les seves taques blanques al coll i a l'acabament de les ales, al seus sons guturals, interns, obsessius, amics. La primavera d'enguany, amb tanta pluja, ha portat l'exuberància en el verd d'arreu, en la piuladissa del cel i en el despertar efímer d'olor i de color de les flors. Mostres d'un conjunt que no pot abastar un home, ni en les seves dimensions, ni en la seva comprensió, de moviments i de perquè. Ja fa dues setmanes d'aquest accident que conto. Avui, després de dinar, surto de casa a fer la volta per la Moixina i el Triai. Tres quarts al paradís del caminant. Un cop travessat el vial, abans d'arribar als pollancre monumental

El mascle, desaparegut en combat. La femella, tota la tarda en estat de xoc, arrapada a l'angle que havia aguantat el niu, amb la mirada perduda vers la vida no viscuda

que emmarquen la silueta prodigiosa, al lluny, de Santa Magdalena, veig alguna cosa a terra, a la vora del camí. Oh, un ocell mort! No, no és mort, és un falciot, encara respira, està de panxa enlaire amb una ala com una vela desplegada. La ment va sola: en recordo un altre, de fa més de vint anys, caigut i desvalgut en un celobert petitíssim i fosquíssim. L'agafo suaument amb la mà i el llanço fort cap amunt. I vola, vola i vola per sobre el blat ja groc del juny. Quan sóc als aiguamoxos, als peus d'un roure gegant, m'espera, encuriósit, un esquirol. És la primera vegada —descarto els de Hyde Park— que en tinc un tan a prop. Se m'hi està una bona estona. Observació mútua. Aixeca les orelles menudes i s'enfila al capdavall per l'escorça rourenca. No puc deixar de pensar que no avanço, que em costa molt crear lligams amb els altres, d'afecte i d'intel·lecte, que no hi ha res més important que això, aquestes cordes, símbols que la immortalitat fora del temps existeix i que —ara ja passo al nosaltres— no sabem (o és que no podem realment?) crear lligams reals també

amb els altres animals, d'afecte i d'intel·lecte. L'ànima del món és arreu, no només en nosaltres, els humans. Ara passa una libèl·lula. Vine, vine! Uns t'anomenen espiadimonis. Estiracabells d'altres. Et diuen també tallanassos. Els científics, odonat. I encara tens més noms: cavallet, rodadits, gaiter— tantes maneres de dir la bellesa de l'antiquíssim helicòpter que ets i, malgrat portar tants anys junts i haver après a descriure't el comportament i la forma, com veïns que no es fan, no sabem què te'n sembla, d'això que respirem plegats. Vine, vine!, salmodiem tu i jo el nom d'aquestes garrotxines! Quina de pobre. Talpa. Cadira de pastor. Canuguera. Viudeta. Llunària. Polígala. Heura de terra. Búgula. Llet de gallina. Rèvola. Viola. Genciana acaule. Herba fetgera. Flor de plata. Freixura. Verònica camedris. Ortiga morta groga. Consolda menor. Gasca. Menta dels gats. Orquídia. Campaneta. Abellera— Al·liària! Al·liària! Al·liària!

JAUME BOSQUET

Ara passa una libèl·lula. Vine, vine! Uns t'anomenen espiadimonis. Estiracabells d'altres. Et diuen també tallanassos. Els científics, odonat